

'De kleine zaal voelt als thuiskomen'

Alwin Pulinckx speelt in *Niemandland* een concertpianist die terug is in zijn geboortedorp. De lunchvoorstelling in Theater Bellevue is zijn eerste project sinds hij vertrok bij Toneelgroep Amsterdam. 'Het leven is heel anders.'

Rajko Disseldorp
AMSTERDAM

Hij was vijftien jaar de grote zaal gewend bij Toneelgroep Amsterdam. Onder leiding van Ivo van Hove speelde Alwin Pulinckx (38) in grote producties als *De welwillenden*, *Kings of war* en *Scènes uit een huwelijk*. Vorig jaar kondigde hij zijn vertrek aan, omdat hij toe was aan een nieuwe uitdaging. Die grote zaal heeft hij nu verruild voor de kleine zaal van Bellevue voor de lunchvoorstelling *Niemandland*, geregisseerd door Eva Tijken. Pulinckx is blij terug te zijn in deze omgeving. "Het is mijn eerste grote liefde. Ik heb als eerst de kleine zaal leren kennen. Het voelt daarom nu als thuiskomen."

Bij de allereerste try-out op een dinsdagmiddag komt Pulinckx op in een lange bruine jas, handschoenen en een sjaal. Hij gaat aan de piano zitten en speelt wat. Het publiek bestaat uit niet meer dan twintig mensen. Dan verschijnt actrice Anne-Chris Schulting (27) op het toneel. Vanaf dat moment draaien de twee bijna anderhalf uur om elkaar heen, en al die tijd ligt de nadruk continu op de tekst. Aan het eind van de voorstelling balt Pulinckx zijn vuist. "We zijn gemaakt van dezelfde stof," zegt hij. Schulting zucht en zegt: "Wij zijn niet gemaakt van dezelfde stof. Jouw zwart is niet mijn zwart."

Zijn deze personages allebei op een eigen manier door het leven getekend?

Pulinckx: "Ja, dat is het. Zijknood is overleden en hij keert terug naar zijn geboorteplaats, waar hij de werkster van vroeger ontmoet. Ze

hebben afgesproken, maar om verschillende redenen. Hij ziet haar als geliefde. Zij hem als een broer. Constant draaien ze om elkaar heen terwijl hun beide verledens steeds meer naar voren komen. De tekst is heel belangrijk, geschreven door Eva Jansen Manenschijn. Ze is 25 jaar. Ik vind het ongelooflijk knap als je op die leeftijd zo kunt schrijven – zo beeldend. Ze kan echt een wereld scheppen."

Is het toneel voor u inmiddels een terrein waar u alles onder controle hebt?

Pulinckx moet lachen. "Ik hoop het niet. Nou, ik word op het podium niet meer zo snel uit het veld geslagen. Maar je hebt nog steeds elke avond met allerlei elementen te maken. Als bijvoorbeeld buiten heel de dag de zon heeft geschinen en ik in die kleine zaal sta met een winterjas. Ja, dat is steeds anders."

U besloot vorig jaar na vijftien jaar te stoppen als vaste acteur bij Toneelgroep Amsterdam.

Is uw leven daardoor veranderd?

"Het leven is heel anders. Ik heb nu meer zeggenschap over mijn werk en over de keuzes die ik maak. Ik wil bijvoorbeeld heel graag meer met film doen. Ik denk dat dat een facet is van mijn vak waar ik nog veel kan leren. En ik geef les op de toneelschool in Amsterdam. Het gaat heel goed. Ik sluip zo stilaan richting de veertig en de afgelopen jaren heb ik een ongelooflijke schat meegekregen. Die schat wil ik heel graag doorgeven aan mijn studenten."

Als u uit die schat één ding aan uw studenten mocht geven, wat zou dat dan zijn?

Hij denkt even na. "Dat acteren gaat over wie jij bent, dat je moet openstaan voor alle mogelijke invloeden, maar ook kritisch moet durven zijn. Er bestaat namelijk geen waarheid. Wat ik ook heb geleerd: het is belangrijk om iets over je

wortels te kennen. Een anker creëren. Als dat lukt, kun je eigenlijk nooit meer uit het veld worden geslagen."

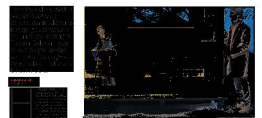
Hoe was u als student, als jonge jongen?

"Ik kom uit Drogenbos, een klein dorpje vlak bij Brussel. Ik ben opgegroeid in een hecht gezin. Al snel wist ik: toneel hoort gewoon bij mij. Soms heb ik het idee dat ik het niet zelf heb gekozen, maar dat het mij koos. In de voorstelling zegt mijn personage: 'Piano spelen was mijn redding.' Ik denk dat het voor mij zo voelde met toneel. Niet dat ik ergens van gered hoefde te worden, maar toen ik aan de toneelschool in Antwerpen ging studeren, was het wel: boem, nu ga ik de echte wereld in."

Niemandland in Theater Bellevue. T/m 18/6 dagelijks om 12.30 uur, behalve op maandag en zaterdag.

20 KUNSTGEACHT

De kleine zaal voelt als thuiskomen

De in de knop geknakte relatie

De kleine zaal voelt als thuiskomen. Alwin Pulinckx speelt in Theater Bellevue de rol van een concertpianist die terug is in zijn geboortedorp. Hij speelt in de kleine zaal van Theater Bellevue. De voorstelling is geregisseerd door Eva Tijken. Pulinckx is blij terug te zijn in deze omgeving. Het is zijn eerste grote liefde. Hij heeft als eerst de kleine zaal leren kennen. Het voelt daarom nu als thuiskomen. Bij de allereerste try-out op een dinsdagmiddag komt Pulinckx op in een lange bruine jas, handschoenen en een sjaal. Hij gaat aan de piano zitten en speelt wat. Het publiek bestaat uit niet meer dan twintig mensen. Dan verschijnt actrice Anne-Chris Schulting (27) op het toneel. Vanaf dat moment draaien de twee bijna anderhalf uur om elkaar heen, en al die tijd ligt de nadruk continu op de tekst. Aan het eind van de voorstelling balt Pulinckx zijn vuist. "We zijn gemaakt van dezelfde stof," zegt hij. Schulting zucht en zegt: "Wij zijn niet gemaakt van dezelfde stof. Jouw zwart is niet mijn zwart."

**‘Soms heb ik het idee
dat ik het toneel niet
zelf heb gekozen, maar
dat het mij koos’**

→ Anne-Chris Schulting en Alwin Pulinck draaien in *Niemandland* continu om elkaar heen. FOTOBEN VAN DUIN